

Primer uspešnega reševanja težav

Kako je nastalo in obstalo plezališče Kotečnik

Besedilo: Albin Simonič

Jesen 1986

Trije nadobudni celjski tečajniki gremo preko Maliča pogledat škale na sosednji hrib Kotečnik. O Kotečniku sem slišal cel kup govoric. Sedaj, ko s prijatelji vstopamo v alpinistični svet, gremo te skale *sprobat*. Najbolj zanimiv je naš štrik. Doma ga imamo za povezovanje krme pri nalaganju na voz. Pa je za prvi *top rope*,¹ ko se varovalec usede na vrhu za drevo in da štrik čez rame, čisto v redu, ker je debel in povzroča precej več trenja kot normalna plezalna vrv. Zavežemo pa ga seveda okrog pasu, ker plezalnih pasov še ne premoremo. Nekje na področju Trapeza, desno od današnjih smeri, nastane prva smer v Kotečniku.

Zima 1988

Navrtam prve smeri, seveda na roke, s "finto" Frančka.² Na svedru podaljšana kronica in v skalo triglav vložek, ki je precej cenejši kot kronica za vrtanje. Je pa malo daljši, tako da je treba narediti daljšo luknjo. Ploščice pa so prave, pošteno močan L-profil, mislim, da 5 × 5 centimetrov. Res je pošteno štrlel iz skale, tako da je bila kar lepa možnost za razbijanje kolen. Najprej sta nastali Tanja in Sivi steber. Z imenom Tanja je nastala cela zgodba na spletni strani plezanje.net. Da, pod njo je bilo s svinčnikom napisano Tanja in bila je dodana neka stara letnica, ki je danes ni več, ker smo jo plezalci izbrisali.

Pomlad 1989

Na pomlad srečam Frančka in mu povem za gromozansko veliko skal v Kotečniku. In začnejo se najina potovanja z mojim mopedom. Smeri nastajajo kot po tekočem traku. Vrtava kot nora. Vse na roke. V skale ne gredo samo svedrovci, Franček zelo dobro uporablja *runtajzne*, doma narejene kline iz železa, in vrvi okrog mostičev in dreves. Za deževen prvi maj, ko se nama pridruži Frančkova žena Andreja,

Plezališče Kotečnik, primer uspešno rešenih težav s parkiranjem Foto: Janez Jarc

si kurimo pod strehami in opremljamo Zlato in Srebrno streho. Irska božja stranka Đihat nastane hitreje z dvema *runtajznom*, Indijanko in Jajco pa se da dobro *pozihtrati* z metulji. Že spomladi se nadelavi smeri pridruži Vili Guček, tudi on najprej z ročno vrtalko. Nastane legendarna Levitacija, zame prava znanstvena fantastika. Kmalu pa se Vili prikaže z električnim vrtalnikom. To je to, tako se danes opremljajo smeri!

Poletje in jesen 1989

Čez poletje se, na žalost, razideta najini poti s Frančkom. Plezalno pa gre pot strmo navzgor. Jeseni sem prvič

v Kotečniku tudi sam z električnim vrtalnikom. In to takole: velik agregat, ki ga Dani³ izprosi v svoji firmi, jaz pa v svoji dobro elektropnevmatsko kladivo in dobrih trideset metrov kabla, da lahko zaveva deluje na elektriko. Nastane nekaj zame najlepših smeri: Lastovki v slovo, Korak do sanj in Stopinje bogov. Dani poskrbi tudi za izdelavo ploščic, ki so zelo lepo izdelane z L-profilom in so tam še danes, v skalo pa gredo triglav vložki, ki jih Dare celo zaščiti s silikonom. To leto nas je vesel tudi Osojnik, gospodar kmetije, s katerim smo imeli plezalci kasneje precej težav. Veliko bolje povedano: on je imel težave s plezalci ... S Tadejem,⁴

¹ Varovanje z vrha.

² Franček Knez.

³ Dani Bedrač.

⁴ Tadej Gorič.

v tistih letih mojim najpogostejšim soplezalcem in sodelavcem pri opremljanju smeri, se do kmetije navadno pripeljeva z mopedom, rečeva katero z gospodarjem in greva plezat ali delat, njegova psička Kara pa je skoraj vedno z nama.

Od 1990 do 1992

Začne se načrtno opremljanje smeri. Že preplezanih in novih. Ploščice izdelujemo sami, nekaj midva z Vilijem,

ampak jih večkrat poslušam, kaj sem te ljudi pripeljal sem. Težave poskušamo reševati z opozorilnimi tablami, ki jih napišemo kar z roko. Malce pomagata.

Od 2001 do 2006

Leta 2001 začne Vili z revolucijo lepljenih svedrovcev. Nastane veliko krasnih smeri v Trapezu. K Osojniku grem v delegaciji Komisije za športno plezanje s Tomom⁵ na čelu. Da, tudi Tomo se rad spomni, da je za blagor

stezica po hribčku ob robu travnika. Solidna rešitev za nekaj časa, čeprav kar nekaj plezalcev poti ne upošteva.

Precej dela, vsaj kar se mojega časa in energije tiče, opravim v letu 2004. Preopremim vse smeri v Kači. V luknji imam mali agregat, s katerim polnim baterije za vrtni stroj, da lahko zvrzam približno trideset do štirideset lukenj na dan. Konec poletja je moj najljubši sektor res dobro urejen!

Od 2006 dalje

Nekje po letu 2006 se začne veliko bolj resno urejanje Kotečnika kot celote. Najprej se začnemo dogovarjati s Tratnikom. Sledi stik s predstavniki občine Žalec in pojasnjevanje, kaj plezališče Kotečnik sploh je. Naletim na odličnega sogovornika Uroša.⁶ Dogovorimo se za obisk predstavnikov občine pri Tratniku in ogled plezališča in res so presenečeni, ko vidijo, kaj vse smo tam naredili plezalci. Tratnik zelo razširi parkirišče, tako da lahko sprejme vse avtomobile, ki so prej zasedali ovinek na križišču proti Osojniku in zelo ovirali promet, ter začne pripravljati prostor za kamp. V Žalcu ustanovijo društvo Levitacija in skupaj izberemo novo pot, ki se začne pri Tratniku in se popolnoma izogne Osojniku. Pot je tudi krajša kot tista čez hribček, a še vedno se najdejo nekateri z željo po bližnjici. Na žalost kmalu po ureditvi nove poti Osojnik umre. Naslednika ni in kako je z lastništvom kmetije, ne vem. Na njej ni več nikogar. Društvo Levitacija pa naredi "avtocesto" ob prej lepi stezici. To tudi zame ni najlepše presenečenje.

Kotečnik danes

Danes se Kotečnik kaže kot precej dobro urejen primer plezališča, kljub temu da je še vedno treba urediti nekatere pomanjkljivosti. Zelo dobro se je uveljavilo izhodišče pri Tratniku, kjer tudi prespi večina plezalcev, ki pride za več dni. Kamp je lepo urejen, imajo pa tudi odlično poskrbljeno za prehrano. Nekoliko bolje bi bilo treba označiti poti in jih redno vzdrževati. Nekateri izkoriščajo zapuščeno kmetijo Osojnik in hodijo kar tam mimo, čeprav pot vodi nad kmetijo. V plezališču še manjkajo table s povzetki iz etičnega kodeksa ter pravili varnega plezanja. Kdo bo vse to uredil? Sam se zavzemam, da bi morala KŠP sprejeti nekakšen načrt vzdrževanja javnih plezališč in poskusiti pridobiti sredstva v ta namen predvsem od nas plezalcev. ●

nekaj celjski alpinisti. V skalo pa gredo sedaj triglav ekspanzijski klini in vijaki premera 10 ali 12 milimetrov. Plezalci smo še vedno dobrodošli pri Osojniku, čeprav se promet hitro povečuje in avtomobilisti se začnejo voziti visoko pod kmetijo. Osojnik je edini na tem koncu Kotečnika in mora cesto vzdrževati sam, potem pa pride "mestna gospoda" in z avti koplje skoraj do njega. Da, nekaterim je že treba malce *zatežiti* okrog tega.

Od 1995 do 2000

V teh letih se število plezalcev izjemno poveča. Težav s prevažanjem po cesti proti Osojniku, ošabnim obnašanjem na poti mimo kmetije in parkiranjem na križišču proti Osojniku je čedalje več. Ni več prijetnega kramljanja,

slovenskega plezanja moral spiti eno šilce. Lepo se pogovorimo in KŠP odobri nekaj sredstev za pomoč pri obnovi ceste. Leta 2003 začnem s preopremljanjem smeri z lepljenci. To leto je na vrsti Pisani svet. Še zelo idiličen kotiček. Zjutraj me pozdravi lisica, ki gre počasi mimo mene. Do sektorja naredim novo potko, ki se že kar dobro uhodi z mojimi obiski, do konca pa jo *porihtamo* s fanti iz Laškega, ko je opremljanje končano. Ta je z nekaj manjšimi popravki v uporabi še danes. Takrat pa Osojniku prekipi. Plezalci so mu odpeljali celo pasjega mladička! Stanemo se z njim in dogovorimo se, da je treba narediti pot, ki bo vodila dovolj daleč stran od kmetije. Tako nastane

⁵ Tomo Česen.

⁶ Uroš Vidmajer.